

Manifest a favor de la vida, de la pau, de la igualtat

Cada dia, segons la FAO, moren 35.000 nens de fam. És un genocidi de proporcions impressionants, al qual assistim impassibles. Es calcula que la despesa diària en armament és de 2.800 milions de dòlars i que els subsidis agrícoles dels EUA i de la Unió Europea puguen fins a la vora de 800 milions de dòlars al dia.

No existeixen fons per al tractament de la SIDA..., però els beneficis del complex industrial bel·licomilitar dirigeixen en gran mesura l'economia mundial. És urgent compartir de manera justa. No hi ha millor brou de cultiu de la radicalització, l'animadversió i l'agressivitat, que la humiliació i l'exclusió. La violència no es justifica, però cal examinar-ne atentament els orígens.

En lloc d'enfortir el multilateralisme i dotar les Nacions Unides dels mitjans i autoritat necessaris per a emprendre un gran pla global de desenvolupament a benefici de tots, es continuen explotant els recursos naturals de països progressivament empobrits, la ciutadania dels quals es veu forçada a emigrar en circumstàncies que, sovint, constitueixen un greuge a la seva dignitat.

No és amb vots captius, amb obediència cega i amb temor que es construeix i es consolida la democràcia genuïna.

No són les guerres de cobdícia, les demostracions de força, les accions bèl·liques ni les invasions dirigides per interessos econòmics i energètics — que generen una espiral de violència, d'acció i reacció, d'intervenció i represàlia— les millors maneres de fer front als grans desafiaments i asimetries de tot ordre, que presenta la situació mundial.

Els governants han abdicat les seves responsabilitats polítiques, tot substituint els valors universals per les lleis del mercat. El resultat ha estat

la concentració de la riquesa en unes poques mans i l'ampliació de les bretxes socials i econòmiques.

¡NO A LA POBRESA ! Cal exigir als governants, a través d'un autèntic clamor a escala mundial, que donin prioritat al compliment dels objectius del mil·lenni. Ha arribat el moment de la no resignació, de la implicació personal.

Proclamem, un cop més, que no justifiquem els atemptats i la violència vinguin d'on vinguin. Condemnem tot tipus de terrorisme: el dels grups ocults a l'ombra i el terrorisme d'Estat. S'ha utilitzat la tortura, el tracte cruel i degradant i s'ha violat reiteradament el dret internacional i humanitari.

Cal que la comunitat internacional posi fi a la barbàrie, a les massacres. Tal com s'estableix a la Gran Carta de les Nacions Unides, són els pobles els que han de decidir el seu destí. Hem de sumar, de forma ràpida, veus de tots els pobles del món per a dir: **“JA N’HI HA PROU! PROU DE GUERRA I DE VIOLÈNCIA!”**

Hem callat excessivament. Ara s'ha acabat el silenci. Els pobles aixecaran la seva veu. La guerra és una tragèdia per a tothom. És urgent desarmar la raó armada. Avui, més que mai, són necessàries la capacitat de diàleg i d'aliança i el compromís d'intentar la resolució pacífica dels conflictes fomentant actituds d'encontre i respecte als altres, mitjançant l'aplicació quotidiana dels Drets Humans.

Cal canviar el curs dels esdeveniments a través d'accions col·lectives, desenvolupant la solidaritat entre els pobles. És urgent que els intel·lectuals, artistes, educadors, científics... abandonin la seva passivitat i passin a l'acció. Només així els seus escrits i les seves paraules seran creïbles i podran contribuir a sumar els seus esforços als de molts altres, per aturar la bogeria de la guerra, de la confrontació i de la violència.

Ha arribat el moment de la gent. I, sobretot, dels joves, dels homes i les dones que reclamen un altre món possible. Les institucions i els mitjans d'informació han d'ajudar la ciutadania mundial per tal que, deixin de ser espectadors i duguin a terme el rol de protagonistes en el disseny del futur. Els governants, parlamentaris, membres dels consells municipals, tenen una especial responsabilitat en aquest canvi.

Ha arribat també el moment de les cultures i religions més diverses per tal que, unides per la solidaritat i l'amor al proïsme que els és inherent, es situïn a l'avantguarda del rescat de la dignitat humana.

Cal que els pobles assumeixin la resistència social, cultural, política i espiritual mitjançant mobilitzacions, la no-cooperació amb la violència i la injustícia i el repte de sumar esforços amb altres pobles i de denunciar els responsables de les dominacions i del dolor que afecta la humanitat.

Hem de posar-nos dempeus, en so de pau, i caminar cap a nous horitzons de vida i no de mort. Malgrat tot, aquesta és l'esperança.

Per tot això, amb la mirada posada en les generacions futures, fem una crida a tots els que se sentin igualment implicats perquè manifestin pacíficament, amb tots els mitjans que estiguin al seu abast, presencials i virtuals, la seva adhesió a la pau:

NO A LA GUERRA I A LA VIOLÈNCIA!

SÍ A LA PAU I A LA JUSTÍCIA!

Durant 24 hores, arreu del món, ens manifestarem de viva veu o a través dels mitjans de comunicació els propers dies 10 i 11 de desembre de 2006 en commemoració de la Declaració Universal dels Drets Humans.

Si aconseguim avenços progressius, ben aviat podrem conquerir "la mundialització de la consciència", la independència real dels pobles.

Adolfo Pérez Esquivel
Nobel de la Paz, Argentina

Mario Soares
Ex Presidente de Portugal

Federico Mayor Zaragoza
Presidente Cutura de Paz, España

Pere Casadàliga
Obispo, Brasil

Danielle Mitterrand
Presidenta France Libertés, Francia

François Houtart
Teólogo , Bélgica

Montserrat Ponsa
Periodista, Catalunya, España

Luís Eduardo Aute
Cantautor, España

Arcadi Oliveras
Presidente Justicia i Pau, Catalunya, España

Ernesto Cardenal
Teólogo, Nicaragua

Marilia Guimaraes
Presidenta Comité Defensa de la Humanidad, Brasil

Handel Guayasamín
Arquitecto, Ecuador

Silvio Rodríguez
Cantautor, Cuba

James Cockcroft
Escritor, EEUU

Eliseu Climent
València

José Enrique González Ruiz
México

Giovanni Parapini
Periodista, Roma

Marianna Masciolini
Comunicación, Roma